

1.

Andecka

Andecka Tal Mar most épp a *Bonito* nevű hajó háromfős legénységének Közvetítője volt, bár jelenleg csak ketten tartózkodtak a fedélzeten, mert az erőforrások – főleg az emberi források – szűkösenk bizonyultak. A hajó mögött az Assur nevű világ egyedi ökoszisztémával bírt, amely jó ásványi, mezőgazdasági és tudományos kilátásokat ígért. A hetvenmilliós populáció java részét emberek tették ki, de castigarok és hannilambrák is akadtak szép számban mellettük. És minden űrképes hajó épp kifelé tartott a bolygóról annyi menekülővel, amennyit csak el tudott vinni magával. Akárcsak a régi háborús históriatí pákon. Mert a régi háború visszatért.

A hajó előtt pár száz millió kilométerre, pusztá szemmel még nem láthatóan egy Építész repült az űrben. Kényelmes tempóban falta a távolságot, és Andecka pilótája, Staven már kiszámolta pályája elegáns ívét. Amelyen sebészi pontossággal találkozni fog az Assural, körbekerüli a bolygót, azután...

Megsemmisíti. Átformálja. Halott műalkotássá változtatja az élő világot.

Az assuri kibernet becslése szerint nagyjából hatvanhétmillió lakos lesz még a bolygón, amikor ez megtörténik. A legjobb forgatókönyv szerint.

– Van már hír a támogatásról? – Andecka hegei viszkettek. A műtéti hegek, amelyek úgy húzódtak a fejbőrére, mint holmi

villámvetoválás. Egyetlenegy természetes úton született Közvetítő létezett, Szent Xavienne, aki Andecka mellett vesztette életét a Berlenhof védelmezése közben. Akkor egy jóval nagyobb hajón, a Parthenon egyik csatacirkálóján tartózkodtak, de önmagában az sem segített semmin.

Staven csak mordult egyet, és amikor a nő ismét rákérdezett, felcsattant:

– Nem *gondolod*, hogy már szoltam volna, *ha* lenne? – Csak akkor beszélt ilyen gunyorosan, ha halálra rémült.

Tehát nem érkezik segítség. Ami probléma, ha az egész támadási tervet arra alapoztad, hogy valaki másnak kell majd befejeznie, amit elkezdesz.

– Akkor rögtönzünk – jelentette ki Andecka.

– Már meghaltunk – közölte Staven, de nem fordult meg a *Bonítóval*.

A kibernet arra alapozta a nem túl biztató veszteségbecslését, hogy valaki ténylegesen időt nyer az evakuációs erőfeszítésekre, és úgy tűnt, hogy ez a *valaki* csak Andecka Tal Mar lehet. A régi háborúban többflottányi hadihajó, drón és miegyéb próbálkozott ezzel, és egyértelműen hatékonyabbak voltak egyetlen menekültszállítónál. Persze azóta a helyzet javult kicsit. Az Építésekkel szemben az olyan Közvetítők voltak a leghatékonyabbak, mint Andecka. Mert az egész univerzumban ők voltak az egyetlenek, akik megpróbálhattak beszélni az Építésekkel. A nő felvehette a kapcsolatot a közelgő entitás hatalmas és idegen elméjével, hogy odasikoltozzon neki: *Itt vagyunk!* Mint abban a régi gyerek-mediotípusban. Csak hogy megállítsa egy pillanatra.

És talán többet is elérhetne... csak éppen egyáltalán nem hitt benne, hogy az ő egyetlen gyenge kis hangja elég lesz ehhez. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy az Építész bosszantónak találja, így egyetlen gondolattal átrendezi a *Bonito*, Andecka és Staven

molekuláit valami érdekes, virágszerű alkotássá. És továbbáll, hogy ugyanezt tegye a bolygóval is.

– Várj, átjött valami nagy! – Staven hangjában remény csillant, de rögtön ki is veszett belőle. – Nem. Nem ők azok.

Andecka a saját műszereivel küszködött, pedig már távolodtak a bolygótól. Staven elfogópályára állította a hajót, hogy találkozzanak az Építésszel, és a kristályfülébe kiabálják parányi panaszukat.

– Akkor ki...

A lehető legrosszabb változat az lett volna, ha jön még egy Építész, ami már megtörtént párszor. Úgy tűnt, hogy a szörnyetegek bizonyos bolygókat nagyon ki akartak iktatni. Bármekkora esélye volt Andeckának egy entitással szemben, kettő számára annyit sem jelentett, mint egy teljesen lekopott fekvőrendőr.

– Teherhajó. Ezt benéztem. – Staven hangja úgy szólt, mint ha épp az imént élt volna át egy szívrohamot. Zihált. – Egy castigar teherhajó.

A nő áthúzta az adatokat a saját képernyőjére. Akkor és ott pont nem ezzel kellett volna foglalkoznia, de tudni akarta.

– Tényleg átkozottul nagy – mormolta. A hajó ugyan nem érte el egy Építész méretét, de meglepődött, hogy a castigarok ilyen megateherhajókkal röpködnek. Még mindig rá volt kapcsolódva az assuri kibernetre, és belehallgatott a beszélgetésbe. A képernyőjét egy castigar csápos szájú feje töltötte be, minden kis nyúlványa végén egy-egy gyöngyszerű szemmel és karommal.

– Azt mondja... – A nő meglepetten pislogott. – Fel tudnak venni két és fél milliót. Hogy férnek be ennyien...?

Staven átpasszolta a hajó paramétereit. Andecka tényleg nem gondolt bele, mekkora lehetett az a teherhajó, de rájött, hogy ő maga is lakott már kisebb városokban, mint ez a jármű. Az emberi kolóniák sokszor inkább kisebb teherhajókat alkalmaztak. Ez a szokás még akkoriban alakult ki, amikor a rakterek

minden köbméterére szükség volt a sebesen semmivé foszló emberi civilizáció számára. A castigarok viszont inkább óriási szállítmányokat küldtek egyik világukról a másikra, és erre itt termett az egyik legnagyobb hajójuk egy többnyire emberlakta bolygó közelében, talán először a történelem során. Ráadásul olyan tempóban száguldott, hogy Andecka próbált bízni a castigarok fékezőtechnológiájának fejlettségében, mert ha ez az óriási teherszállító becsapódik az Assurba, akkor az Építésznek már nem is kell majd átalakítania.

A kibernet felhívta őket. Mert az a plusz két és fél millió főnyi hely mit sem ért, ha a menekülőknek nem lesz idejük beszállni a castigar teherhajóba.

– Mondd meg, hogy természetesen megteszünk minden tőlünk telhetőt! – vetette oda Andecka. *Hol a fényben lehet a támogatás?* Azután átvette a kormányzást, mert az irányítás illúziója segített neki felkészülni mentálisan. Száguldottak a távoli tűhegy felé, amely visszatükrözte a fényt, és már látszott is a végtelen űrben. Egy holdnyi méretű szörnyeteg, és benne az elme. Az ő célpontja.

– Elgondolkodik rajta az ember – jegyezte meg Staven, megtörve társa összpontosítását.

– Min, Staven? Min gondolkodtál el?

– Láttam a 'típa felvételt arról a helyről a Hegemóniában, ahol megtámadták az Építészt. Beugrott még kettő csak úgy, rögtön *orbitálisra*. Mármint, hogy erre is képesek amúgy. Akkor meg minek ez a hosszú nekifutás?

– Nem tudom. Lehet, hogy nekik is szükségük van egy kis csendre, hogy *gondolkodhassanak?* – kérdezett vissza Andecka dühösen, de már megette a fene, mert teljesen kizökkent. Főleg azért, mert a férfi igazat mondott. Volt abban valami fura udvariasság, ahogyan az Építészek nekiláttak gyilkos tevékenységüknek. Hiszen tényleg kiugorhattak volna a nemtérből egy bolygó

mellett is, képesek voltak rá, még ha esetleg nehezebb lehetett is kivitelezni, vagy pluszerőfeszítésükbe került. Nem volt rá semmi okuk, hogy ilyen lassan közelítsenek, és időt adjanak áldozataiknak a menekülésre. Mintha külön ízlelgették volna a kis lények rettegését, várták volna a maguk hozta végítéletet. *Vagy mintha lehetőséget adnának a menekülésre.*

Úgy általában véve eléggé megoszlottak a vélemények arról, mi is pontosan az Építészek szándéka. A többség fajirtó szörnyetegeknek tartotta őket. Azon kevesek, akik hajlottak a tudományos gondolkodásra, inkább úgy vélték, kiismerhetetlenek, és nem törődnek a náluk kisebb lényekkel. És akkor ott voltak még azok, akik valóban tudták, mert már sikerült megérinteniük ezeknek az entitásoknak az elméjét. Az olyanok, mint Andecka. Az olyanok, mint a félig-meddig mentora, Idris Telemmier, a legidősebb élő Közvetítő. Aki mindenki másnál messzebbre jutott, és most még messzebbre indult.

Szerinte az Építészek rabszolgák voltak. A többség nem hitt neki, még azoknak a Közvetítőknak a többsége sem, akik most épp együtt tevékenykedtek a Szemnél. Andecka viszont elhitte. Idris Telemmier nem sok olyat mondhatott volna, amit Andecka nem hisz el neki. Hősként rajongott Idrisért, ami zavarta is, de személyesen látta dolgozni, közelről látta a férfit annak teljes nyomorult dicsőségében. Olyan emberi gyertya volt, amely valahogy kétszer ragyogóbban lángolt bárki másnál, a tüze mégsem aludt ki soha. És Andecka tudta, hogy ez fáj, mert ő is érezte a tűz hevét, miközben tudatában volt, hogy Idris állandóan így lángolt.

A nő részben Idris miatt száguldott el az Assurra, még odaért a másik Közvetítő előtt, és szólt a kibernetnek, hogy azonnal kezdjék meg az evakuációt. Az első háborúban egyetlenegyszer sem kaptak ilyen lehetőséget. Nem volt korai előre jelző rendszerük.

Már csak a Hegemónia varázstechnológiája kellene, amellyel mindenkit elteleportálnak egy bolygóról. Mint kiderült, tényleg lehet-

séges ilyesmi, csak éppen hiába volt róla bizonyíték, az essielek még a létezését sem ismerték el, nemhogy megosztották volna más fajokkal.

A *Bonito* előtt az Építész már egy hüvelykujjkörömnyi méretű fényes foltnak látszott. Ha hunyorított, Andecka már ki tudott venni néhány nagyobb részletet a felületének azon felén, melyet az entitás az Assur és a rendszer csillaga felé fordított.

Lakik odabent valami, győzködte magát a nő. El tudom érni. És remélhetőleg nem fog beleőrülni. Vagy nem szenved végzetes sokkot a szervezete. Be tudta csúsztatni a saját közvetítői elméjét abba a hatalmas útvesztőbe, amelynek az Építész belső világa megjelent számára, és elérhette azt a fókuszpontot, ahol egy módosított agyú ember és egy felfoghatatlan óriási entitás leülhetett beszélgetni egy kicsit. Majdnem. Még sohasem csinálta segítség nélkül. Mindig van egy első alkalom.

– Nyugalomban kell tartanod a gépet. – Idegesen beszélt, elharapta a szóvégeket. – De tarts távolságot arra az esetre, ha dobna...

– Tudom, tudom! – vágott közbe Staven, félelmében még több gunyorosságot csempészve a hangjába.

A nő az Építész távoli, tükrözött fényére összpontosított, és máris érezte, ahogy az elméje kinyúlik a névtelen entitás felé, átszeli az űrt, hogy kapcsolatba kerüljön valami végtelenül *idegennel*.

Érezte, ahogy a gyomrában ülő félelem megpróbált felmászni a tudatához, és egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy küzdjön ellene, vagy inkább elfogadja. Egyiknek sem látta hasznát. Ezek emberi szintű reakciók voltak, és ő egy alapvetően minden emberitől teljesen idegen dologgal próbálta felvenni a kapcsolatot.

Aztán:

– Kontakt! – jött Staventől, mintha ő lett volna a Közvetítő, nem is a nő. A szavai ezután érthetetlenül összekevered-

tek, Andeckának szét kellett válogatnia őket, hogy felfogja a férfi mondandóját: – Ők azok! Hála istennek! A kurva életbe! Ők azok!

A saját műszereit főleg az Építész letapogatásából kapott adatok uralták, de mellékesen jelezték a rendszeren belül egy másik hajó jelenlétét is, ami az Assur és az Építész között tört ki a nemtérből. Nem egy újabb ajándék a castigaroktól, hanem egy hadihajó. Egy jókora csatahajó.

– Hogy lehet az – panaszkodott Staven –, hogy nekünk csak ilyen konzervdobozunk van, nekik meg olyanjuk?

– *Bonito*, itt a *Gran Brigitte* – szólalt meg a rádió partheni akcentusos kolvul nyelven. – Helyzetjelentést kérek!

– Remélem, hoztak magukkal egy átkozott Közvit is! – csattant fel Andecka, figyelmen kívül hagyva a protokollt és a rangokat.

Feszült csend állt be a kommunikációban, és sikeresen alá is húzta, hogy a kis fuvarozó jármű hányszor fért volna el a hadihajó árnyékában. Azután:

– *Bonito!* Itt Komor Közvetítő cognosciente beszél. Andecka hangját hallottam?

– Isten és az összes prófétája mentsen meg minket, igen! – válaszolta Andecka. Mielőtt önként jelentkezett a Közvetítő-programra, vallásos nevelést kapott, és ennek egy része visszaköszönt néha, főleg stressz hatására. Ezúttal irigység keveredett bele. És nemcsak azért, mert Komor saját csatacirkálóval dicsekedhetett, hanem mert a partheni Közvetítők nem kaptak csipkés szélű hegeket a fejükre, és nem szabták át az agyukat, hogy előhívják belőlük a közvetítői képességeket. A gyarmati Közvik szerint a parthenik csaltak, de akkor és ott Andecka úgy vélte, egy csaló segítsége is jobb, mint ha nem kapna semmilyen segítséget.

Már háromszor vett részt ilyen „közös műveletben”, és tudta a rendet. Végül úgysem számított, hogy a Parthenon mekkora

hajót küldött, és azon mennyi ágyú volt. Ezt a háborút nem lehetett ágyúkkal megvívni. Csak Andecka elméjével, Komor cognosciente elméjével és az Építész elméjével.

Staven hurokpályán vezette a *Bonitót*, így nyert időt sebességvesztés nélkül, amíg a *Gran Brigitte* felzárkózott, majd a kis hajó felvette a nagy sebességét és irányát. Az Építész közben körömniről tenyérnyi méretűvé növekedett a távolban, végül pedig azzá, ami volt, holdnyi méretű szörnyeteggé, amitől Andecka minden közvetítői érzéke sikoltozott. Ugyanis sokkal nagyobb tömeget mozgatót, mint amekkorának eleve látszott, hatalmas árnyékot vetett a nemtérben. A halál árnyékát, a világok pusztítójának árnyékát. Csakhogy ráadásul nem lehetett így leírni, értelmezni. Átformáló, kézműves, művész. Gyönyörűen kiformált szobrokat hagytak maguk után a bolygókból. Az univerzum összes közvetítői kapcsolatfelvételével sem sikerült kideríteni, hogy miért. Ha az Építészek azért tették, amit tettek, mert az uruk rákényszerítette őket, akkor senki sem tudta, hogy az uruk miért akarhatta ezt. Miért akarhatta bárki is, hogy az összes lakott bolygó morbid kiállítási tárggyá változzon?

– Mennyivel közelebb? – kérdezte Staven halkán. A képernyőket már kitöltötte egy töredezett kristályhegység az Építész felénk eső felszínén.

Andecka átpasszolta az előkészített döntéshozatali folyamatot Komornak, aki másodpercek alatt módosított rajta, és visszaküldte. Amíg közelítettek az Építészhez, a terv fél tucatszor pattant oda-vissza közöttük. Ezt az eljárásrendet még az első közös műveletek során alakították ki a Közvik. Mert általában egy elménél több kellett egy Építész legyőzéséhez. Vagy inkább meggyőzéséhez. Hacsak nem volt szerencséd, vagy nem Idris Telemmiernek hívtak.

A Komor által visszapattintott utolsó folyamatára már közel állt ahhoz, amivel Andecka is tudott dolgozni. *Egyetértek*, csak

ennyit küldött válaszképpen. Minden Közvetítő más volt, és mind-egyikük tudott így vagy úgy játszani, de nem bárhogy. Össze kellett illeszteniük a köreiket, hogy lássák az átfedéseket. Elég sok párbeszéd folyt arról, hogy kijelölt Közvi-párokat képeznének ki, akik összeszokottan dolgoznak együtt, és ez még meg is történhetett előbb vagy utóbb, bár egyelőre univerzumból túl sok volt, Közvikből meg túl kevés. Így aztán a gyarmati Kapcsolati Testület előállt a döntéshozatali folyamat ötletével, amely olyan képlékeny támadási tervet jelentett, amit minden véletlenszerűen összeálló pár úgy alakíthatott, hogy kihasználhassa az erősségeit.

És aztán az Építész ott volt. Nem *fizikailag*, azt mindenki látta, egy ideje már eléggé egyértelműen. Andecka fejében jelent meg, szinte mintha kinyúlt volna, hogy felvegye vele a kapcsolatot, Mintha tudatosan részt akart volna venni a játékban.

Andecka hátravágódott ültében, felhördült, de már távolinak érezte a hátracsapódó fejtől megrándult nyaka, a túlfeszített ízületei és az elharapott nyelve okozta fájdalmat. Staven aggódó kiáltását is csak halványan érzékelte, mivel az Építész hatalmas, szövevényes városhoz hasonló elméje végképp elborította. Valójában utak és átjárók labirintusa volt épületek nélkül, a nő Közvi-elméje ilyennek képezte le az eredeti, kiismerhetetlenül komplex idegenség helyett. Andecka még emlékezett az első alkalomra, amikor Telemmier mellett állva próbálkozott ezzel. A férfi majdnem belehalt, és a társai közül többen valóban odavesztek. Andecka akkor ugyanúgy egy olyan helyre tartott, ahová az emberi elme egyáltalán nem illett, ahol nem volt keresnivalója. Mintha az úr vákuumát próbálta volna ki. És az elme a testen vezette le a stresszt, az agyán, a szívéen, minden testrészén, mindent kifacsart, csak hogy elmeneküljön onnan, ahová küldték. Mindeközben a nő tovább vadászott arra a szikrára, a lélekre abban a síremlékben, ahol ő és az Építész érintkezhettek.

És nem volt egyedül.

A folyamat működött. Andecka érezte Komor jelenlétét, ahogy a tervet követve döntéseket hozott sorban egymás után. Mintha ők ketten a bal és a jobb kéz lettek volna, és jelen esetben az egyik tudta, hogy mit csinál a másik. Kiegészítették egymást, még ha máshonnan szerezték is a jegyeiket erre az elmepusztító előadásra. Andecka agyát felvágták és átszabták, a szervezetét elárasztották vegyszerekkel, kibernetikus beültetéseket kapott, hogy ilyen legyen, és több száz másik önkéntes nem élte túl ezeket a beavatkozásokat. Komor viszont az új kategóriába tartozott, sebhelyek nélkül érkezett a Parthenontól, genetikai hajlamait a technológia függőkertje alkotta meg és segítette. Andeckát egyetlen pillanatra előntötte a szintizta irigység, és legszívesebben eltépte volna a köztük kialakított köteléket, de erőt vett magán. *Majd kesergek, ha lesz rá időm!*

Már közeledtek a középponthoz. Senki sem érthette meg igazán egy Építész elméjét, de a többszöri kapcsolatfelvétel és a kaptártagok által végzett adatelemzések megmutatták a közös útvonalakat és mintázatokat. Technikákat és mentális gyakorlatokat alakítottak ki, amelyek segítségével a törékeny emberi elme egyre közelebb került az útvesztő kiismeréséhez, Ariadné fonálának kitekeréséhez, miközben a döntéshozatali folyamatára ágai és csomópontjai az erőfeszítések összehangolásával segítették a közös munkát. Mint két vívó, akik előre megbeszélte nyitások, támadások és riposztok mentén haladnak előre egy nagyjából meghatározott pályán. A döntéshozatal olyan jól működött, hogy néhányan valóban valamiféle meccsnek érezték az egészet, és a Közvik egy része úgy is tudott gyakorolni, hogy épp nem volt Építész a közelében. Andecka hallott róla, hogy civilek is próbálkoznak ilyesmivel, és úgy tesznek, mintha értenék, hogy milyen ez az egész.

Esetleg játszhatnátok egy hurrikánban végzett agyműtét közepette, gondolta nem túl jóindulatúan.

Az Építész felfigyelt a jelenlétére, és próbálta kizárni. Andecka jelezte ezt Komornak, aki azonnal változtatott a saját megközelítésén, hogy ne párhuzamosan haladjanak, hanem támogatásuk egymást. Andecka agya a fantáziája segítségével nagy, fehér kőlapokká képezte le ezt, amelyek körülzárták, akár egy kripta falai. Kísértést érzett, hogy szabad maradjon, hogy nagyobbra növekedjen, erősebbé váljon, és lerombolja a korlátokat maga körül, de ezzel nem győzhetett volna. Bármilyen erős is volt egy Közvi, és itt beszélhetünk akár Idris Telemmierről vagy magáról Szent Xavienne-ről, semmiképpen sem lehetett erősebb egy Építésznél. És a kisebb és gyengébb még lehetett gyorsabb és ügyesebb. Andecka és Komor az emberi előnyeikre alapoztak, és teljesen jelentéktelennek mutatták magukat. Porszemeknek. Rossz álmok foszlányainak. Így becsusszanhattak az Építész által felállított kapuk résein, akár az atomok között is, ha eléggé összehúzták magukat, és közben vadászhattak tovább a középpontra...

Andecka csinált már ilyet. Eddig összesen négyszer sikerült elérnie azt a pontot, ahol az Építész tudata székelt. Előtte kétszer elbukott, és egy teljes világ pusztult el emiatt. Ez jobb találati aránynak számított, mint amit a Közvik többsége fel tudott mutatni.

Már tisztábban érzékelte Komort, a partheni nőt a csicsás hajójában, csilivili új technológiával körülvéve. Csakhogy maga Komor nem volt annyira csilivili, sőt, még teljesen sem tűnt. Sérültek, megsebzettek annál inkább. Neki is voltak hegei, csak nem kívül, hanem belül. És ahogy célirányosan rárepültek az Építészre, egyre jobban közeledtek egymáshoz is, egyre inkább egymásban voltak, egyetlen tűheggyé olvadtak össze, hogy belefúródjanak a hajszálrepedésekbe, hogy bejussanak az Építész tudatának magvába, és...

Megtalálták. Az Építész is megtalálta őket. Ujjbegy ért ujjbegyhez. Kivéve, hogy ők a teljes lényükkel jelen voltak, míg az

entitás csupán a lényének legparányibb szikráját mutatta meg. De ennyinek is elégnek kellett lennie.

Miért?, kérdezték tőle. *Kérlek!*, könyörögtek neki, és megidéztek a bolygón lakó milliárdokat. Milliárdokat. Az értelmes fajok képviselőit, a bioszférát, a csak az Assurra jellemző fajok és formák pótolhatatlan változatosságát. Az időben evakuálhatatlan helyiek egyedi álmait. Mindent, amit örökre elveszhet.

A hatalmas, embertől idegen és emberi értelemmel nézve torz Építész lerázta magáról mindezt, és magával a pusztá lényével nyomta el őket. Nem támadott rájuk, mert részéről elég lett volna egyetlen tétova gondolatfoszlány, hogy mindketten a hajóikban ülő tudatukat veszített, kiüresedett testekké változzanak, de ez az Építész meg sem próbálkozott ilyesmivel. Még nem. Pedig megtehetette volna. Néha megtörtént. Ám az Építészek erősen hasonlítottak az ősi istenképzetekhez; túl nagyok voltak ahhoz, hogy az emberek felfogják őket, mégis felfigyelhetek akár egy lehulló verébtollra is. Elég hatalommal bírtak ahhoz, hogy minden létező szinten felmérhessék az univerzumot, a csillagrendszerektől az atomokig. És ebben a láncolatban ott lappangtak valahol az emberek is.

Andecka és Komor nem harcosokként léptek fel, csak kértek. Könyörögtek. Az együttérzés volt az egyetlen fegyverük. Míg a szélsőséges katonai ellenállás két esetben okozta egy-egy Építész pusztulását, addig sokkal több világot sikerült megmenteni empátiával, mint fegyverekkel.

A válasz beletépett Andecka elméjébe, és a nő érzékelte valahol a tudata mélyén, hogy a teste közben rángatózva ül a hajóban, és Staven próbálja orvosi eszközökkel szabályozni a szívverését és a vére áramlását.

Ne kényszeríts!, kérte az Építész, de a gondolat csak sugallatként érkezett, így vált érthetővé az eredete, az embertől teljesen idegen intelligencia ellenére. Andecka nem tudta eldönteni,

hogy az entitás őket szólította meg így, vagy az Idris elmélete szerinti urainak könyörgött-e.

Komor újabb támadást készített elő, ráöntötte az Építészre azokat az információkat, amelyeket az Assur kibernetje biztosított számukra. Gyerekrajzok, demográfiai adatok, új családok és építkezések tervei, félkész mediotípek, ökológiai tanulmányok. Egy egész világ zeitgeistje, az empátia fegyverévé változtatva.

Az entitás lökött egyet rajtuk. Kétségbeesés áradt felé, és Andecka nem tudta azonosítani, hogy az érzés forrása az Építész, Komor, vagy esetleg ő maga. Ám ahogy ez a kétségbeesés egyre csak növekedett tovább, a nő már sejtette, hogy emberi elme képtelen lett volna elviselni ekkora gyászt és veszteségérzetet.

Mindenképpen meg fogja tenni, gondolta, és közben érezte, hogy Komor is hasonló következtetésre jutott. Minden lapjukat kiterítették, és az Építész végtelenül sajnálta a veszteségüket. Az istenszerű pusztító imádkozott a világokért, amelyeket szétzúzott igába kényszerített akaratával.

Azután...

Az elválás pillanata olyan erővel és váratlanul jött, hogy az már kegyetlenség volt. Andecka felsikoltott, de ezt a teste tette. Az elméje egy elveszett másodpercre megrekedt a nemtér és a valós tér határán, ahol a legjobban fenyegette a megszűnés. Ám Komor elkapta, hogy ne zuhanjon bele a semmibe. A jelzőfénye lett, a horgonya, a mentőkötele. A nő minden mozdulatot megfontolva kúszott Komor felé, aki rá összpontosítva segítette, míg Andecka Tal Mar végül visszatért a teljes létezésbe, közben gondolatban imát mormolt egy istenhez, akiben nem hitt. Míg az Építész...

Eltűnt. Visszamerült a nemtérbe, amely megszülte. Csak keserű megértést hagyott maga után. *Fájdalom. Veszteség. Ár.* Mindazok a névtelen dolgok, amelyeket az urai csikarhattak ki valahogy az entitásból. Bárhogy is működött ez köztük. Senki sem tudta.

Orvosi berendezések riasztóinak szimfóniája közepette tért vissza a testébe, mégis olyan érzés volt, mint hazatérni. Komor cognosciente jelenlétének a tudata lassan elhalványodott, elenyészett, míg a másik nő végül már nem volt több egy hangnál a kommunikációs berendezésből. Holott alig pár pillanattal előtte még az ikertestvére vagy akár az éne egy komplementer része is lehetett volna.

Az assuri kibernet próbált üzeni nekik, nagyjából a bolygó lakóinak többségével egyszerre. Bizonyára hálálkodni akartak, de Andecka épp egy súlyos szívleállás után próbálta összeszedni magát pusztán a hajó vészhelyzetekre tervezett gyógyászati lehetőségeinek a segítségével, és nagyon nem volt olyan hangulatban, hogy fogadja a jókívánásokat.

– Hogyan tovább? – kérdezte Staventől. Nemrég egy csomagfutár hajó landolt az Assuron, elhozta az Előrelátás legújabb jóslatait. Ez volt az a korai jelzőrendszer, amellyel az első háborúban még nem rendelkeztek, ebben viszont már számos világot megmentett. Ugyanakkor sok másikat még így sem sikerült megtartani. Andecka biztos volt benne, hogy hamarosan újabb megbízást kap, és csak nagyon kevés ideje lesz odaérni. Még nem halt meg eléggé vagy elég alkalommal ahhoz, hogy ne számítsanak rá tovább.

– Szép munka volt! – küldte el a *Gran Brigitte*-re. – Főleg egy pathótól. – Ez a szurkálódás hamar divatba jött a gyarmati Közvik között.

– Szerintem is, refugi – válaszolta Komor azonnal. Azután, mielőtt a *Brigitte* parancsnoka leállította volna a komforgalmat, még hozzátette: – De most komolyan, nővérem. Öröm volt együtt dolgozni.

– Három szabad – jelentette Staven. Tehát három olyan világ keringett az univerzumban, amelyre már kiszabták a halálos ítéletet, de még egy Közvi sem jelezte, hogy foglalkozni tudna vele.

Mire odaérnek valamelyikhez, talán már lesz ott valaki, és ők továbbállhatnak. Vagy a következő találkozásnál Andecka valóban egyedül lesz, ami egyenlőnek tűnt a bukással. Nem tudhaták előre, a csillagok közti kommunikáció továbbra is késleltetve működött. – Készen állsz a nemtérrre? Mennyi idő kellene?

A nemtér. Ahonnan az Építészek jöttek. A valótlán üresség a valós alatt. Staven létfelfüggesztésben tölthette az utat, de Andeckának ébren kellett maradnia, hogy vezesse a hajót. Ébren, de nem egyedül. Ez volt a Közvi-lét másik öröme amellet, hogy rendszeresen hozzádörgölte az agyát egy-egy Építész fogazott kristályfelszínéhez.

– Válassz egyet, és menjünk! – felelte a nő.